

От Хейли Янси
(По истинска история)

„Правдата пази!“ (Сборник детски песни, с. 81).

Чунг вървеше по оживена улица в Тайван. Приятелят му Джиро беше близо до него. Навсякъде имаше хора! Купувачите разглеждаха дрехи за продажба, децата играеха на игри, а хората вървяха бързо, разговаряйки по телефоните си. Чунг държеше здраво училищната си чанта, за да е сигурен, че няма да я изпусне.

„Не мога да повярвам, че учебната година почти свърши!“ – каза Чунг високо, за да може Джиро да чуе.

„Знам! Няма търпение уроците да свършат“ – отговори Джиро.

Чунг и Джиро минаваха покрай сергии, където се продаваше всякаква храна. Драконови плодове и ягоди. Цвърчащи кнедли. Кифлички със сладолед с фъстъци. Отвсякъде ухаеше вкусно! Но всичко, за което Чунг можеше да мисли, бе колко горещо и лепкаво се чувства.

„Чувствам се като във фурна!“ – каза Чунг.

„Защо не
поиска чай?“
– попита
Джиро.

Чай или сок от манго?

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ МЕЛИСА МЕНВИЛ

„Аз също – отвърна Джиро. – Хайде да си купим нещо за пиене“.

Двамата си проправиха път до една сергия, където се продаваха напитки в ярки цветове.

Джиро извади малко пари. „Два бъбъл чай, моля“.

Чунг знаеше, че пиенето на чай е против Словото на мъдростта. „Всъщност, може ли за мен един сок от манго?“ – попита той.

Джиро се обърна и погледна към Чунг. Чунг го сви стомахът от притеснение. Дали Джиро ще го помисли за странен, защото не си поръча чай?

Жената подаде студен бъбъл чай на Джиро и сок от манго на Чунг. След това момчетата се върнаха на улицата, отправяйки се към вкъщи.

Джиро засърба пиетието си. „Защо не поиска чай? Толкова е хубав!“

Чунг си прехапа устната. „Ами, аз не пия чай“.

„Защо не?“

Чунг се замисли как да отговори на въпроса. Мисионерите го бяха учили за Словото на мъдростта. Когато беше в Неделното училище за деца, Чунг бе учил, че спазването на Словото на мъдростта му помага да има Светия Дух със себе си.

„Вярвам в Бог и Той желае да се грижа за тялото си. Той изисква от нас да не пием чай, кафе или алкохол“ – отговори Чунг.

„Откъде знаеш това?“ – попита Джиро.

„Научих за това на църква“.

Джиро отпи още една глътка от пиетието си. „Това изглежда глупаво. Само чай е! Няма да ти навреди“.

Чунг се почувства сякаш стомахът му е пълен с подскачащи жаби. Как би могъл да помогне на Джиро да разбере? Може би на църква, някой би могъл да помогне на Чунг да обясни на Джиро.

„Искаш ли да дойдеш с мен на църква някой път? Аз посещавам Църквата на Исус Христос на светилните от последните дни. Би могъл да научиш за Бог и Исус Христос“.

Джиро се замисли за момент. „Не мисля“.

„Добре“ – каза Чунг. Той малко се натъжи, че Джиро не прояви желание да дойде с него на църква. Но също беше доволен, че е споделил своето свидетелство.

По-късно същата седмица на училище, учителят на Чунг, г-н Лин, помоли всички за внимание. „Утре е последният учебен ден. Понеже през тази година всички се трудихте много, имам една изненада за вас. Всички ще пием бъбъл чай!“

Целият клас се зарадва. Всички, с изключение на Чунг. Той си седна на мястото. Да каже на учителя си, че не пие чай, щеше да е още по-трудно, отколкото на Джиро! Всички щяха да си помислят, че това е странно, точно както Джиро си помисли.

Джиро вдигна ръка. „Г-н Лин? Чунг не пие чай. Това е част от неговата религия. Може ли вместо това да получи сок от манго?“

Г-н Лин се обърна към Чунг. „Това вярно ли е, Чунг?“ Чунг кимна с глава.

Г-н Лин се усмихна. „Добре. Ще поръчам за теб сок вместо чай“.

След училище, Чунг и Джиро си тръгнаха заедно към вкъщи. „Благодаря, че направи това за мен“ – каза Чунг.

Джиро се усмихна. „Ти си мой приятел. Ако нещо е важно за теб, значи е важно и за мен“.

Тази история се случва в Тайван. Авторката живее в щата Калифорния, САЩ

◆ Вж. Следвайте Ме, елате с Мен за Учение и завети 60–62.